

- nałożenie na Rumunię, zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE okresowej kary pieniężnej w kwocie 29 781,30 EUR za naruszenie obowiązku przyjęcia środków niezbędnych w celu zastosowania się do wyroku w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia, za każdy dzień opóźnienia począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia przyjęcia wszystkich środków niezbędnych w celu zastosowania się do wyroku w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia;
- nałożenie na Rumunię, zgodnie z art. 260 ust. 2 TFUE ryczałtu w wysokości 3 311,50 EUR dziennie, pomnożonego przez liczbę dni upływających między dniem następującym po dniu ogłoszenia wyroku w sprawie C-301/17, Komisja/Rumunia, a dniem, w którym Rumunia przyjmie wszystkie środki niezbędne do zastosowania się do tego wyroku lub – gdyby Rumunia nie miała przyjąć tych środków – dniem ogłoszenia wyroku Trybunału w niniejszej sprawie, z zastrzeżeniem przekroczenia minimalnej kwoty ryczałtu w wysokości 1 643 000 EUR;
- obciążenie Rumuni kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga wniesiona przez Komisję Europejską przeciwko Rumunii dotyczy naruszenia przez to państwo członkowskie obowiązku przyjęcia wszystkich niezbędnych środków w celu zastosowania się do wyroku Trybunału w sprawie C-301/17, gdyż 44 składowiska odpadów z 68 składowisk odpadów, których dotyczy ten wyrok nie zostały jeszcze zamknięte zgodnie z dyrektywą Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽¹⁾.

Komisja twierdzi, że w celu uzasadnienia niezastosowania się do wyroku Trybunału Rumunia nie może powołać się na sytuacje czysto wewnętrzne, takie jak konieczność przeprowadzenia badań wykonalności, przeprowadzenie wyłączenia, postępowań administracyjnych lub niepodjęcie koniecznych działań ze strony podmiotów gospodarczych, zarządzających odnośnymi składowiskami odpadów.

W rezultacie Komisja proponuje z uwagi na niezastosowanie się do wyroku Trybunału nałożenie na Rumunię okresowej kary pieniężnej w kwocie 29 781,30 EUR za każdy dzień opóźnienia począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia przyjęcia wszystkich środków niezbędnych do zastosowania się do wyroku w sprawie C-301/17. Dla zapewnienia, że postępy poczynione przez Rumunię będą mogły być monitorowane, sprawdzane i uwzględniane Komisja proponuje, aby kara pieniężna za każdy dzień zwłoki była obliczana za każdy 6-miesięczny okres zwłoki w przyjęciu środków niezbędnych do zastosowania się do wyroku Trybunału w sprawie C-301/17, z zastosowaniem regresywnej formuły, zgodnie z którą całkowita kwota za dany okres zostaje pomniejszona o odsetek, odpowiadający proporcjonalnie liczbie wysypisk odpadów, które zostały dostosowane do przepisów dyrektywy 1999/31.

Komisja wnosi ponadto o nałożenie na Rumunię ryczałtu w wysokości 3 311,50 EUR dziennie, pomnożonego przez liczbę dni upływających między dniem następującym po dniu ogłoszenia wyroku w sprawie C-301/17 a dniem, w którym Rumunia przyjmie wszystkie środki niezbędne do zastosowania się do tego wyroku lub – gdyby Rumunia nie miała przyjąć tych środków – dniem ogłoszenia wyroku Trybunału w niniejszej sprawie, z zastrzeżeniem przekroczenia minimalnej kwoty ryczałtu w wysokości 1 643 000 EUR.

Wysokość tej kary została określona z uwzględnieniem wagi naruszenia, czasu jego trwania, a także konieczności zapewnienia skutku odstraszającego kar, na podstawie zdolności płatniczej tego państwa członkowskiego poprzez zastosowanie współczynnika „n”.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 18 października 2018 r., Komisja/Rumunia (C-301/17, EU:C:2018:846).

⁽²⁾ Dz.U.1999, L 182, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-116/22)

(2022/C 148/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

1. Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec

- naruszyła art. 4 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG⁽¹⁾ przez to, że nie wyznaczyła jako specjalnych obszarów ochrony 88 z 4 606 obszarów, dla których upłynął sześcioletni termin określony w tym przepisie;
- naruszyła art. 4 ust. 4 dyrektywy 92/43 przez to, że dla 88 z przedmiotowych 4 606 obszarów nie ustaliła celów ochrony, a poza tym przy ustalaniu celów ochrony stosuje ogólnie i strukturalnie praktykę, która nie spełnia prawnych wymogów tego przepisu;
- naruszyła art. 6 ust. 1 dyrektywy 92/43 przez to, że dla 737 z przedmiotowych 4 606 obszarów nie określiła żadnych środków ochrony, a poza tym przy określaniu środków ochrony stosuje ogólnie i strukturalnie praktykę, która nie spełnia prawnych wymogów tego przepisu;

2. obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja Europejska zarzuca Republice Federalnej Niemiec, że nie podjęła ona działań wymaganych przez dyrektywę 92/43/EWG w odniesieniu do wyznaczenia i zarządzania swoją siecią Natura 2000.

Po pierwsze, to państwo członkowskie uchybiło zobowiązaniu ciążącemu na nim na mocy art. 4 ust. 4 dyrektywy, ponieważ w chwili rozstrzygającej dla uchybienia zobowiązaniom traktatowym nie wyznaczyła jako specjalnych obszarów ochrony 88 z 4 606 obszarów, dla których upłynął sześcioletni termin określony w tym przepisie.

Po drugie, Republika Federalna Niemiec uchybiła ciążącemu na niej na mocy art. 4 ust. 4 dyrektywy zobowiązaniu do ustalenia wystarczająco konkretnych celów ochrony, ponieważ nie ustaliła żadnego celu ochrony dla 88 z 4 606 rozpatrywanych obszarów, a poza tym przy ustalaniu celów ochrony stosuje ogólnie i strukturalnie praktykę, która nie spełnia prawnych wymogów tego przepisu. Zgodnie z art. 4 ust. 4 wspomnianej dyrektywy cele ochrony powinny być określone ilościowo i być mierzalne, wyraźnie rozróżnić cel „odtworzenia” i cel „zachowania” istotnych elementów ochrony danego obszaru i być ustalone w wiążących aktach prawnych. Niemiecka praktyka dotycząca celów ochrony nie spełnia tych wymogów.

Po trzecie, to państwo członkowskie postępuje sprzecznie z ciążącym na nim na mocy art. 6 ust. 1 dyrektywy zobowiązaniem do określenia koniecznych środków ochrony. Republika Federalna Niemiec nie określiła środków ochrony w odniesieniu do 737 z 4 606 rozpatrywanych obszarów, a ponadto przy określaniu środków ochrony naruszyła, w sposób ogólny i strukturalny, wymóg art. 6 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którym środki ochrony powinny być oparte na wystarczająco konkretnych celach ochrony.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).